

3. Osada Pánubohuzachrbtom

A tak si Hádajko zakrátko obul svoje obľúbené červené topánky, ktoré sa mu hodili k vlasom, a vyrazil na dobrodružnú výpravu po stopách legendárneho draka so vzácnymi zubiskami. Sprevádzali ho dvaja muži v turistických nohaviciach, práve tí, ktorých Hádajko videl odchádzať od zálesáka Pedra.

„Sú to skúsení horolezci,” povedal Pedro. „Volajú sa Slamoš a Orangutan a pôjdu s tebou, aby ti pomohli. Vieš, bude to náročná cesta.”

Hádajko prikývol a pozorne si horolezcov poobzeral. Slamoš mal bledé, takmer bezfarebné oči a vlasy žlté ako slama, Orangutan sa zas ustavične usmieval s vycerenými zubami a ruky mal neobvykle dlhé – siahali mu až po kolená.

„Azda to dobre dopadne,” dúfal Pedro. „Nájdite draka, alebo aspoň jeho zuby, a v poriadku sa vráťte domov.”

„Pravdaže,” prikývol Hádajko. Orangutan sa rozchechtal a poskočil na mieste, až sa mu ruky rozhojdali sem a tam, Slamoš mlčky zažmurkal bledými bezfarebnými očami.

Počas celej cesty vlakom Hádajko študoval mapu hôr, v ktorých

by mal žiť drak. Najnižšie položené miesta boli na mape označené obrázkom trička s krátkymi rukávmi – iste preto, lebo tam bolo teplo. Oblasti, ktoré sa nachádzali vyššie, sprevádzal obrázok károvanej košele, ešte vyššie polohy zas kresba hrubočiznej vetrovky. Naj-

zaujímavejší však bol obrázok pri najvyšších miestach – bol na ňom uzímený človečik, ktorému z nosa visel dlhokánsky cencúľ. Neprijemnosťou bolo, že takýto obrázok sa skvel práve vedľa miesta, kde by mal sídlit' drak.

Hádajko sa pomrvil na sedadle. Nemal si zobrať ešte jedny teplé ponožky? Ale potom hodil rukou – teraz to už bolo jedno.

Vystúpili

na opustenej
staničke vysoko
v horách. Ce-
duľa na priečeli
staničnej budo-
vy oznamovala,

že toto miesto sa nazýva Pánubohuzachrb-
tom. Tu sa koľajnice končili a ďalej sa dalo cestovať iba
na somárikoch, ktoré ponúkal starý ujko pred staničnou
budovou.

„Ja na somárovi rozhodne nepôjdem!” zvriskol
Orangutan.

„Pretože sám si somár,” odvetil Slamoš. „Ja sa
zveziem rád,” a vysadol na najbližšieho somárika.

„Znervózňuje ma pohľad na dlhé somárske uši,”
zavyl Orangutan a zamával rukami, ktoré v tej chvíli
pripomínali lopatky veterného mlyna.

„Ľahká pomoc,“ usmial sa Hádajko a štveral sa na druhého somárika, čo nebolo ľahké, pretože ho na chrbte ťažil batoh plný jedla. „Sadni si chrbtom dopredu. Uši tak nebudeš vidieť vôbec.“

„Dobrý nápad!“ Orangutan vďačne buchol Hádajka po pleci tak silno, až Hádajko, ktorý sa práve ako-tak usadil v sedle, zletel na zem ako hníla hruška.

„Och, nie!“ Hádajko si spomenul na pád, ktorý zažil, keď sa ho sluhovia rytiera Pagáča pokúšali vysadiť na koňa. Bolo to rovnako tvrdé a rovnako potupné.*

Ale potom sa pozviechal a znova sa vyšplhal do sedla. Teraz nie je čas na zbabelosť. Nejaký somár – či už dvoj alebo štvornohý, ho nemôže zastaviť.

A vyrazili. Hádajko, ktorý sa držal hrivy zubami-nechtami, Slamoš, ktorý sa kýval a zdalo sa, že každú chvíľu spadne, Orangutan, ktorý sedel chrbtom dopredu a spokojne sa vyškieral opičím úsmevom, no a ujko, ktorý ich sprevádzal na štvrtom somárovi, aby nepoblúdili.

Somáriky trpezlivo stúpali do kopca, ktorého vrchol sa strácal v sivých oblakoch, a čím boli vyššie, tým bolo chladnejšie. Keď sa dostali na územie hrubej vetrovky, ujko dohonil Hádajka.

„Kam vlastne idete?“ spýtal sa. „Veď tam hore nič nie je!“

„Mal by tam byť drak,“ utrúsil Hádajko.

---

* *vid' Hádajkove dobrodružstvá 1 - Strašidelný hrad*

Ujko vyvalil oči a nos, červený od zimy, mu od ľaku načisto zmodrel.

„Dr... ak?“ zajachтал. „Máte na mysli draka s krídlami a zubami?“

„Presne takého,“ súhlasil Hádajko. „Najmä tie zuby aby mal. Býva tam hore taký?“

„Ne... neviem...“ roztriasol sa ujko a belasý nos mu zružovel. „Ale vraj tam kedysi drak priletel. A chrľil oheň.“

„Oheň nechceme,“ zašomral Hádajko. „Ako hovorím, ide nám o zuby.“

„O zuboch nič neviem,“ pokrútil hlavou ujko. „Ale... na somároch už ísť nemôžete,“ vyhfľkol znenazdajky. „Tu je konečná. Vystupovať!“

„Tu?“ Hádajko sa prekvapene poobzeral. Stáli na svahu a okolo boli len zakrpatené stromy a ozrutné skaliská.

„Veď tu nič nie je,“ ozval sa Slamoš.

„Nie je, a ani nebude,“ odvrkol ujko. „Moje somáre a ja ďalej nejdeme.“

„Naľakal si sa draka, ujko, však?“ zachechtal sa Orangutan.

„V nijakom prípade!“ urazene odsekol ujko a ružový nos mu sfialovel. „Len... musím ísť späť do Pánubohuzachrbtom. Príde ďalší vlak, viete? Musím čakať turistov.“

A tak naša trojica zostúpila zo somárikov a potom sa už len prizerali, ako sa ujko náhlivo vydal na spiatočnú

cestu. Kým zmizol medzi stromami, obzrel sa a Hádajko si všimol, že jeho nos bol zrazu načisto biely.

Naozaj čudné.

V ceste pokračovali pešo. Zdvihol sa vietor a čím boli vyššie, tým bol chladnejší, neskôr už ľadový a zavýjal ako svorka hladných čiváv. Orangutan si obliekol teplé rukavice, Slamoš si zakryl tvár hrubým šalom a Hádajko si na hlavu natiahol hneď štyri čiapky odrazu. A potom sa zotmelo a začalo snežiť. Chvíľu to vyzeralo pekne a Hádajko sa potešil bielym vločkám, no sneženie sa zakrátko zmenilo na hustú chumelicu, v ktorej nebolo vidieť ani na krok.

„Snehová búrka!“ zakričal Slamoš. „Držme sa spolu, aby sme sa nestratili!“

„Jasné!“ odvetil Hádajko, a vzápätí sa stratil. Odrazu bol sám a hoci si išiel oči vyočiť, svojich spoločníkov nevidel.

„Kam ste sa schovali? Už aj vylezte!“ vrieskal vyľakane.

Odpoveďou mi bolo len skučanie vetra a ďalšia záplava snehových vločiek, ktoré sa mu sypali do očí a do úst, takže radšej ústa zavrel. Pokračoval v chôdzi mlčky, no okrem snehu stále nevidel vôbec nič.

Vtom začul ďalší zvuk – a bol to hlas! Prichádzal spredu.

Hádajko zistil, že pred ním je vysoké kamenné bralo a hlas sa ozýva spoza neho, zistil i to, že patrí

Orangutanovi, pridal teda do kroku, už rozoznával aj jednotlivé slová...

“... zbavme sa ho!” povedal Orangutan.

Hádajko takmer spadol z nôh.

O čom to hovorí?

„Ešte nie,” začul Slamošov hlas. „Ak tam ten drak náhodou ešte je, sami si s ním neporadíme. Vraj to s drakmi vie... Takže najskôr nám pomôže získať tie zuby, a potom ho môžeme...” zvyšné slová odviaľ vietor, ale Hádajko si koniec vety domyslel. Oblial ho studený pot. Naozaj sa ho chcú zbaviť!

O dva kroky cúvol, a potom ešte o ďalšie dva. Teraz hovoril zase Orangutan, ale jeho slovám už nerozumel. Počul však dosť na to, aby mu bolo jasné, že je v nebezpečenstve. Musí ujsť! Jeho spoločníci nie sú jeho spoločníci, ale nepriatelia!

Zvrtol sa, rozbehol sa... a vbehol rovno do Orangutanovho náručia!

„Kamže, kam?” Orangutan pevne zovrel Hádajka dlhočiznými opičimi rukami.

„Prečo máš tak naponáhlo?” Slamoš sa vynoril spoza Orangutanovho chrbta.

Ako to, že sú tu? nechápal Hádajko. Ved' pred chvíľou boli za vysokým bralom!

A potom mu svitlo. Keď cúval, bralo takmer obišiel, a keď sa zvrtoľ a rozbehol sa, dostal sa z opačnej strany na miesto, kde bol pred chvíľou, teda k Orangutanovi a Slamošovi!

„Chcete sa ma zbaviť!“ vyhrkol Hádajko.

„Ale nie, milý Hádajko,“ zahrkútal Orangutan a dlaniami ako lopaty ho priateľsky uštipol do oboch líc odrazu. „Čo si si to len vymyslel?“

Ale Slamoš hodil rukou.

„Vie všetko,“ zavrčal. „Mali by sme ho radšej hneď...“

Hádajko nečakal na to, čo by s ním mali hneď urobiť. Uskočil dozadu tak rýchlo, že za normálnych okolností by jeho hlava zostala v Orangutanových rukách. Tieto okolnosti však normálne neboli, a to najmä preto, lebo Hádajko mal na hlave štyri čiapky, čo

normálne naozaj nie je. Vďaka tomu v Orangutanových klepetách zostala nie jeho hlava, ale štyri čiapky, a Há-dajko, oslobodený od hrozného zovretia, sa rozbehol preč. Za chrbtom začul prekvapený výkrik Orangutana, ktorý asi nevedel, čo si počne s toľkými čiapkami, a Slamošov rev:

„Nesmie nám ujsť!“

Hádajko si, naopak, myslel, že im ujsť musí, a tak upaľoval, čo mu sily stačili, do hučiacej temnoty... no po pár krokoch stratil pôdu pod nohami a cítil, že kamsi padá! Nad ním sa ozval sklamaný Slamošov vresk, ktorý však rýchlo slabol, a on sa v objatí roztancovanej tmy rútil do hĺbky.

„Spadol som do priepasti!“ uvedomil si s hrôzou.